

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 64 (337).

П'ятниця, 25 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

Позаштатний секретар райкомуністичному комсомолу

ПЕРШИЙ секретар Долинського райкому комсомолу тимчасово захворів, другий — затримався у від'їзді. А сьогодні засідання бюро райкому по прийому в члени ВЛКСМ. З самого ранку до районного центру з'їхалися юнаки і дівчата. Радісні у них посмішки. Це — щасливий і ніколи незабутній день у їхньому житті — вони вступають у багатомільйонну сім'ю Ленінської Комуністичної Спільної молоді.

Засідання бюро райкому не відкладалося. Його вела позаштатний секретар райкому ЛКСМУ, старша піонервожата місцевої середньої школи, Віра Порох.

Віра Порох дорожить довір'ям членів райкому, які обрали її позаштатним секретарем. І саме тому вона скромно, без тріскоті, працює на своїй роботі, часто виконує доручення бюро райкому, виявляє сама ініціативу, вносить цінні пропозиції.

Надовго в пам'яті колгоспників сільгоспартілі «Дружба» та учнів середньої школи залишився цікавий вечір «Як ми на ділі допомагаємо колгоспу». Душею підготовки і проведення його була Віра.

Про позаштатного секретаря Віру Порох в районі говорять: хороша людина, сумлінна активістка.

З Долинським районом межує Устимівський. Торік, на пленумі районного комітету ЛКСМУ активісти обрали позаштатним секретарем райкому Тетяну Гуненко — старшу піонервожату Устимівської СШ. Виявилася дівчина байдужою до високого довір'я. З дорученням райкому — бути пропагандистом комсомольського полігуртка у місцевому колгоспі імені Кірова не справилася, у первинній організації не витримала.

Члени райкому не примирилися з несумлінністю Тетяни Гуненко і на пленумі райкому звільнили її від

обов'язків позаштатного секретаря, вивели із складу бюро.

Два приклади — два протилежних ставлення позаштатного секретаря райкому до своїх обов'язків.

Правда, прикладів ініціативної, творчої роботи позаштатних секретарів райкомів можна навести чимало. В Ново-Українському районі немає, напевно, юнака або дівчини, учня, який не знав би Юрія Целиха. Він завжди буває серед молоді, підхоплює цінні починання комсомольців, піонерів і розповсюджує через районну газету «Комуніст», допомагає комітетам комсомолу запровадити його у себе на місцях.

Багато хорошого, повчального для інших розповідають з практики своєї роботи позаштатні секретарі райкомів ЛКСМУ: Бобринецького — Галина Бондаренко, Гайворонського — Валентина Нашемпа, Неза-Георгіївського — Анатолій Михайленко. Вони глибоко усвідомили, що позаштатні секретарі разом із звільненими секретарями райкому, міськкому несуть повну відповідальність за стан справ у організації.

Саме тому, вони очолюють постійнодіючі комісії при райкомі, згуртовують комсомольський актив, голують на засіданнях бюро райкому комсомолу, видають комсомольські квитки, вирішують ряд інших питань, які ще не так давно могли розв'язувати тільки штатні секретарі.

Діяльність таких позаштатних секретарів потрібно всіляко заохочувати, бо вони стверджують нове у житті, у комсомольській роботі. Завдяки такій активності комсомольців у місті Кіровську, Сталінської області, створено і працює позаштатний міськком комсомолу. Це і є одним з про-

образів органів самоврядування комуністичного суспільства.

Але можна навести й протилежні приклади, коли позаштатні секретарі запливають жирком лінощів і байдужості до стану справ у районній організації. Саме такими, з дозволу сказати, керівниками знають комсомольці у районах: Петрівському — Ігоря Ненька, Олександрівському — Микола Удовиченко, Компаніївському — Андрія Буткевича. Вони рідко бувають на засіданнях бюро райкому, майже ніякої роботи серед молоді району не проводять.

Комсомол — громадська організація, діяльність якої спирається на ініціативу і самодіяльність широких комсомольських мас. XIII з'їзд ВЛКСМ поставив питання, щоб райкомом і міськкомом подавали допомогу позаштатні секретарі, очолювані ними комісії.

Позаштатний секретар — це людина, який до всього є діло, яка повсякденно вникає в діяльність кожної первинної комсомольської організації, в життя кожної молодої людини, реагує на виявлені недоліки. Позаштатний секретар повинен добре знати, над чим працює міська, районна організація ЛКСМУ. Тому він не повинен почувати себе в міськкомі, районному комсомолу гостем, людинною, яка тимчасово виконує доручення.

Позаштатний секретар повинен цікавитись всім тим, що хвилює молодь, йти назустріч їй в усіх цінних починаннях, повсякденно дбати про створення їй необхідних умов для високопродуктивної праці, навчання та змістовного, цікавого дозвілля.

Тоді про кожного позаштатного секретаря скажуть активісти, молодь: хороша людина, у нього комсомольський характер.

Квітни і слався, Україно!

Заклучний концерт Декади української літератури і мистецтва в Москві

МОСКВА, 23. (ТАРС). Дорогоцінним розсипом талантів засяяла Україна на заклучному концерті Декади у Великому театрі СРСР. Здавалося, весь запал душі народної, всю її щедрість знову віддали москвичам українці в цей вечір...

Немов з гірських полонин долинула пісня «Верховино, мати моя». В ній ніби живе Верховина — край людей стриманих і гордих, людей з відкритою душею і сміливим поглядом. Цю пісню виконували в концерті Г. Красула і А. Чулюк-Заграй у супроводі Українського і Закарпатського народних хорів.

Світлим роздумом проіняті пісні народні і твори сучасних композиторів. Їх співають артисти Б. Руденко, Л. Лобанова, Л. Руденко, К. Радченко, Б. Гмря, М. Ворвулев, Д. Гнатюк, В. Тимохін і Ю. Гуляев.

Роздолля, простір української народної пісні живуть у танці. Ансамбль танцю УРСР майстерно виконав вихровий «Госпак», козацький жартівливий танець «Повзунець», матроський танець, український хорівод «Рукодільниці».

Разом з заслуженими колективами на сцені Великого театру цього вечора виступили самодіяльні артисти. Зал тепло вітав талановитих самодіяльних танцюристів Харківського Палацу культури залізничників, які виконали танець «Жайворонок».

Високо оцінили глядачі майстерність О. Потапової і Р. Клявіна, які станцювали «Па де де» з балету Мінкуса «Дон Кіхот».

В концерті знайшлося місце й жартові, і завзятій лукавинці. Вони осяювали дотепну інтермедію Тарпуньки і Штепселя (артисти Ю. Тимошенко і Ю. Березін) і гумористичне оповідання С. Олійника, з яким виступив артист А. Сова.

Сцену заповнено зведений танцювальний колектив професіональних і самодіяльних ансамблів України. «Дружба» — так називається танець, який символізує братерство всіх народів Радянської країни.

Урочисто звучить пісня А. Філіпенка «Комуністичній партії слава». В могутньому хорі зливаються сотні голосів. Усі учасники концерту славлять Комуністичну партію країни, їй проголошують здравлицю, їй аплодує весь зал, коли на фоні прапора виникає скульптурне зображення В. І. Леніна.

На заклучному концерті Декади української літератури і мистецтва у Великому театрі СРСР були присутні товариші О. Б. Арістов, Л. І. Брежнев, М. Г. Ігнатів, Ф. Р. Козлов, О. М. Косігін, О. В. Куусінен, А. І. Мікоян, Н. А. Мухітдінов, М. В. Підгорний, Д. С. Полянський, М. А. Суллов, К. О. Фурцева, М. С. Хрущов, М. М. Шверник, П. М. Поспелов, Д. С. Коротченко, М. Г. Первухін. Разом з ними були керівники ряду комуністичних і робітничих партій зарубіжних країн.

У театрі були також президент Фінляндської Республіки Урхо Кекконен і особи, які його супроводять, члени мароканської місії дружби і доброї волі на чолі з колишнім прем'єр-міністром Ахмедом Балафреджем.

На концерті були присутні Голова Ради Міністрів УРСР Н. Т. Кальченко, заступники Голови Ради Міністрів УРСР І. С. Сенін і М. С. Гречуха, секретарі ЦК КП України О. І. Івашенко і А. Д. Скаба.

В залі були члени дипломатичного корпусу.

У театрі виникає бурхлива овація, коли артисти підносять М. С. Хрущову на вишваному рушнику хліб-сіль. Оплески, що линуть зі сцени, з залу зливаються воедино. Учасники концерту проходять у зал і дарують москвичам квіти.

На Кіровоградський завод «Червоний Жовтень» Раїса Чорна прийшла два роки тому. Зараз вона краша шліфувальниця деталей для нікельових лжок. На знімку: Раїса Чорна. Фото В. КОВПАКА.

В гуртку політосвіти

КОЖНОЇ середі молодь села Ганківки, Ново-Архангельського району, сходиться вечорами до клубу на чергове заняття гуртка «Комунізм — практичне завдання нашого покоління». Перед тим як почати виклад теми, пропагандист Володимир Носенко надає слово комусь із слухачів для короткого огляду міжнародних подій, що відбулися протягом тижня. З такими оглядами вже виступали іздодий Іван Бершадський, доярка Галина Бублик, ланкова Лідія Бершадська.

Пропагандист В. Носенко добре готується до кожного заняття. В своїх розповідях він використовує місцеві факти, а тому слухають його завжди з увагою.

В. КУЗЬМЕНКО, інжпр.

27 листопада — ударний обласний піонерський недільник

Дорогі друзі!

Всього одна декада залишилась до того дня, коли кіровоградський ешелон з металевим ломом вирушить на заводи Запоріжжя.

250 тонн брухту вже мають на своєму рахунку піонери Кіровоградщини. Але цього, звичайно, ще дуже мало до виконання нашого урочистого зобов'язання.

Піонери та школярі!

27 листопада обком ЛКСМУ та обласна рада піонерської організації оголошують ударний обласний піонерський недільник по збиранню металолому.

Всі, як один, виїдемо на розшуки цінної сировини!

Комсомольці і молодь колгоспів, радгоспів, підприємств і установ!

Допоможемо нашим юним друзям — піонерам у великій народногосподарській справі!

Зберемо до 5 грудня 1.000 тонн металолому!

Всі на недільник!

ЗВАННЯ було коротке і зрозуміле: підшукати підходящий об'єкт і розпочати збір металевого лому.

Десять піонерів 5 «Б» класу Кіровоградської середньої школи № 20 Толя Бабійчук, Мишко Сцепинський, Коля Кравцов, Валерій Усачов, Вітя Гудінов, Коля Медведєв, Вітя Німков, Слава Садовий, Вітя Марченко і Володя Пузаков дружно зійшлися на одному:

— Давайте зберемо металевого лому більше всіх серед школярів нашого міста!

І ось минулої суботи, після уроків, десятеро рішучих піонерів вирушили в путь.

— А знаєте, де найбіль-

ше брухту? — звернувся до товаришів Володя Пузаков. — В районі цегельного заводу № 2, — першим відповів Толя Бабійчук.

ставити до школи такої кількості вантажу. Хтось запропонував: — Подзвонимо в школу, хай допоможуть.

Дві тонни — вдесятьох

— Вірно! Гайда туди!

— Ми й торік там шукали!

Незабаром група розділилась на двоє-троє. Почалася ретельна пошуки. Коли потрапляла важка здобич — гукали один одного на допомогу.

До вечора продовжували роботу десятеро настирливих. Знесли всі «трофеї» в одну купу. І тут зрозуміли, що вручну їм ніколи не до-

З школи відповіли, що зваяжать на прохання піонерів.

І хлоп'ята знову почали збирати. Але транспорту все не було й не було.

На другий дзвінок піонерів з школи відповіли:

— На жаль, допомогти не зможемо сьогодні.

І вирішили, кмітливі піонери звернутися до керівників Кіровоградського вантажного автопарку № 1.

Ізвідуючий гаражем Сергій Дмитрович Хороленко, уважно вислухавши хлопчиків, пообіцяв виділити першу машину, яка тільки повернеться з рейсу. А незабаром з-за рогу з'явилася автомашинка «ФА-0-63». Пів комсомольця Володимир Щерба. Хоч давнє вже закінчилось у нього робочий день, але юнак охоче погодився допомогти піонерам навантажити брухт і доставити його до школи.

То був хороший трудовий день для десяткох дружних піонерів-п'ятикласників. Дві тонни металолому запорізьким металургам зібрали вони тоді для кіровоградського ешелону!

І. КРАВЦОВ, член батьківського комітету Кіровоградської СШ № 20.

КЛУБ

цікавих зустрічей

НАУКА ЕСТЕТИКА ТЕХНІКА МИСТЕЦТВО ЛІТЕРАТУРА СПОГАДИ

ЯК РОЗУМІТИ МУЗИКУ

НЕ МОЖНА вважати себе всебічно розвинутою і по-справжньому культурною людиною, не маючи уяви про багатющу скарбницю музичної творчості. Музика — свого роду мислення звуковими образами. Порівняно з іншими видами мистецтва, вона відтворює різні сторони дійсності, перш за все, через розкриття внутрішнього, духовного світу людини, її почуттів. Здатність з великою силою передавати найтонші відтінки почуття складає відмінну особливість музики, одну з її найбільш могутніх і привабливих сторін. Але це не значить, що зміст всякого музичного твору обмежений колом глибоко особистих настроїв і почуттів. В Дев'ятій симфонії Бетховена ми ясно чуємо натхненний гімн свободі. Недаремно ця симфонія була виконана для делегатів Восьмого з'їзду Рад, який прийняв Конституцію СРСР. В музиці Глінки, в творах композиторів «Могучої кучки» знайшов своє втілення національний геній російського народу, а в творах Шопена звучить голос самої Польщі.

Але як неможливо навчитись плавати, не кинувшись у воду, так неможливо навчитись розуміти музику, не слухаючи її і не роздумуючи над прослуханим. Чим багатший і різносторонніший за змістом музичний твір, чим більший він своїми розмірами і складни-

ший музикальною мовою, тим більше вимагає він від слухача і загальної культури, і музичної підготовки. Ось тому чисельні любителі музики з ширим задоволенням готові слухати прості естрадні пісні і побутові танці, але відчують утруднення, стикаючись із складними формами класичної інструментальної музики: симфоніями, сонатами, квартетами, увертюрами і т. д. / Сказане, звичайно, не претендує на висновки про художню незначність і невірне правданість існування самого жанру «легкої» музики. Навпаки, потреба у витонченій і красивій побутовій музиці «легкого» характеру, покликаній прикрасити дозвілля радянських людей, дуже велика в наші дні. Видатний майстер творів такого роду І. О. Дунаєвський твердив: «Витонченість, благородна простота, лаконічність, гострота думки при чіткості і мініатюрності форми, веселий гумор, нарядність зовнішнього оздоблення — все це творчі ознаки хорошої легкої музики». Межа між легкою побутовою музикою і «серйозною» класичною в певній мірі — умовна. Широко використовував інтонації побутової музики в своїй творчості геніальний російський композитор П. Чайковський, наприклад, в ліричному «Вальсі» з «Серенади для струнного оркестру» — творів, що відносяться до серйозної музики. Разом з тим є суттєва відмінність «серйозної» і легкої музики. Твори класиків вимагають неослабної і неперервної уваги. Обмеживши свій досвід в минулому лише творами легкого жанру, знайомство з якими в умовах естрадного виконан-

ня чи в іншій обстановці поєднується з послабленою увагою, з сприйняттям музики на фоні веселих балачок і сміху, починаючий слухач «серйозної» музики нерідко не в змозі зосередитись на розвитку музичної думки. Як же навчитись слухати складну інструментальну музику класичних композиторів, а також великі оперні твори? Перш за все, треба вдумливо слухати її, постійно відвідувати, коли є така можливість, концерти, оперний театр. Корисно стати відвідувачем музичного лекторію при університеті культури, а також слухачем циклу музично-освітніх радіопередач. Чудовим посібником в музичній самоосвіті можуть стати записи музичних творів на грамофонних пластинках. Можна скласти збірання улюблених музичних творів і вдумливо, по декілька разів слухати їх. Слід починати збирати таку колекцію пластинок з більш простих творів: з улюблених народних і радянських пісень кращих майстрів (Дунаєвського, Захарова, Соловйова-Седого та інших). Доступні сприйняттю і легко слухаються також невеликі інструментальні п'єси великих композиторів: «Пор року» Чайковського, прелюдії, ноктюрни, мазурки і вальси Шопена, прелюдії Рахманінова, угорські рапсодії Ліста, різнохарактерні п'єси Гріга. Світ найтонших ліричних переживань, благородних помыслів і стремління містять в собі романси і пісні Шуберта і Шумана, Глінки і Даргомижського, Чайковського, Мусоргського і багатьох інших. А у виконанні чудових співців, таких, як

Ось, вона, дружина сім'я молодих доярок. В колгоспі «Україна», Гайворонського району, про цих веселих дівчат усі говорять з пошаною. Хорошими ділами трудовими здобули вони таку любов і повагу — понад три тисячі літрів молока від корови одержала кожна з них. До дня відкриття Пленуму ЦК КПРС вирішили трудівниці виробити по 500 центнерів продукції на 100 гектарів сільськогосподарських угідь. Тож, успіху, вам, невтомні!

На знімку: доярки комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу ідуть доїти корів.

Фото Г. Верушкіна.

ЛИСТИ ДРУЖБИ

ЧЕТВЕРТИЙ рік я працюю дояркою. Незвично якимсь було на фермі після школи. Поступово до роботи звикла. Старші товариші Анастасія Кулик, Людмила Колісник навчали, як робити масаж вимені, правильно годувати корів за раціоном.

На початку 1960 року я вже здобула перше місце по надоях молока. Пізніше вирішила набратися досвіду в інших місцях, і в грудні поїхала в Чехословаччину, будучи на республіканській нараді ударників і бригад комуністичної праці. Ось тут мене і сфотографу-

вали кореспонденти журналу. Згодом з усіх кінців нашої Батьківщини — з Комі АРСР, з Москви, Ленінграда, Владивостока — на мою адресу почали надходити листи. У відповідях я писала далеким друзям про те, як наш комсомольсько-молодіжний колектив бореться за звання комуністичного. Одного разу одержала листа з міжнародним штемпелем. Писала Елена Муха з міста Орлова, Чехословаччина. Ми обмінялися фотографіями. Наша дружба міцніє з кожним днем.

В. КЕШМАН,
доярка.
Голованівський район.

„Молодому комуняру“ ВІДПОВІДАЮТЬ

В газеті за 21 жовтня ц. р. була надрукована кореспонденція під заголовком «Ледар з Витязівки». В ній йшлося про В. Євладенка (Старушенка), юнака, який систематично пиячить і, перебуваючи в нетверезому стані, вчиняв хуліганські дії.

Прокурор Бобринецького району т. Ковбасян повідомив редакцію, що проти В. Євладенка за злісне хуліганство була порушена кримінальна справа. Народний суд 2-ої дільниці Бобринецького району засудив В. Євладенка до 5 років позбавлення волі.

М. СТОЯН, Н. ДОБРИН.

Серце б'ється схвильовано

КАЗАХ вправ на подушку, довго думав, а тоді знову підвівся:

— Ми живі, давайте думати про життя. Мій дід залишив мені добрий заповіт: зустрінеш незнайому людину, перш за все, розпитає її про здоров'я, про дітей, а потім — ім'я своє назови. Мене, батьку, зовуть Аристамхан, а прізвище — Жубайханов. В полку ж ввалив — Льонькою. А тебе як?

— Добрі люди дідом Андрієм зовуть. А прізвище наше — Дунай.

— От і добре.

На порозі стояла Ніна Андріївна. Руками схопилась за одвірок. На змарнілому обличчі може вперше засяяла усмішка. Казах повернувся до неї:

— А вас я, мати, знаю... Ви Ніна Андріївна... І вибачайте мені — я наводжу порядок в нашому гарнізоні. Товаришу біля дверей, називай себе!

— Лейтенант Михайло Кривоногов.

— Ти, товаришу, з раною в руці?

— Рядовий Павло Лихачов.

— З бородою?

— Рядовий Василь Шинкар'юв.

— Товаришу білявий?

— Михайло Агеєв.

— Сядемо криво, скажемо правду?

до неї з єдиним словом: — Вернулись? — В Тарасика стріляли. Знову горе війнуло чорним крилом. Заколело в грудях. Боялась вимовити слово, боялась спитати, що з хлопчиком. Та Ганна сама відповіла: — Живий він... Ходімо до нас. Завтра вони підуть в аптеку.

КОМЕНДАНТ містечка Мідель викликав до себе гестапівця Ріммера. Схудлий, нервовий Ріммер шов, думаючи про виклик. Що потрібно отому гладкому бикові? Вдень і вночі Ріммер гасав по навколишніх селах, вилулював чоловіків, хлопців, дівчат, відправляв їх у Німеччину, а декого й на той світ. Розстрілює в схованках, вбиває за містечком в глинищах...

— Що там? Може знову — на Захід? На фронті наступ заклінувся, червоні самі переходять в атаки, вдень і вночі безперервні бої...

Оглядний, гладкий Мідель крокував по кімнаті, потім глянув на виструнчену високу постать Ріммера і зупинився:

— Слухайте, Ріммер! Вчора на станції якийсь хлопчик пробравсь у санітарний вагон, потягнув пакет з марлею.

— І його ніхто не затримав?

— Він став утікати. Санітари стріляли по ньому. Хлопчик упав біля сідка.

— Що ж було далі?

— Той санітар — осел і баран, вернувся у вагон. Про це повідомили мене. Я наказав підібрати хлопчика.

— І?..

— Той хлопчик не став чекати наказу. Він піднявся і зник.

— Справді, що санітар баран.

— Слухайте, Ріммер. Як кажуть, ще не все втрачено. Знаємо, куди втікав хлопчик — у Костянтинівку. Он куди сліди ведуть. Я, Ріммер, вирішив доручити цю справу вам. Тільки ви зможете розплутати цей клубок...

Проте вони спізналися. Коли вони розмовляли і все здавалось ясним і простим, біля аптеки в містечку лунала пісня, дивна, повна суму й болю. Співав її маленький Вася Юрський.

ДОРОГОЮ йшов літній чоловік. Обличчя продовгувате з рівними носом, синіми очима було стомлене. За плечима він ніс мішок. І враз стрепенувсь: із завулка до нього кинулось двоє дужих фашистів:

— Стій! Ім'я! Документ!

— Петро Бондар я.

— Що несеш у мішку?

— Швець я. Латаю людям чоботи.

— Виспай все!

На дорогу в пил полетіло мило, дратва, колодки.

— Куди йдеш?

— Від села й до села.

— Що? Від села й до села? Партизан!

Ось і кінець твій, Петро Бондар. На цей раз вони вгадали. Майже три роки ходив ти від села й до села. Ти вмів і роботи полатати, зробити віконну раму і піч змурувати, але ти мав одне, небезпечне для гітлерівців ремесло. На тебе всюди чекала смерть, над тобою не раз свистіли кулі, гналися поліцаї і німецькі вівчарки. Та кулі минали тебе, поліцаї і вівчарки губили твої сліди. Тебе берегли люди...

Внизу, як у великій чаші, лежа-

ло село і містечко, сталеві стріли, мов блискавки змії, бігли від станції в осокорах і зникали за горою... Срібною стрічкою звивалась в зелених лугах і очеретах річка. А перед ним лежало не село і місто, не тиха річка, а власне життя.

Жив він недалеко від Знам'янки, працював у колгоспі. Не займав ні високих, ні малих постів, непомітний, звичайний собі колгоспник Петро Бондар. І дуже здивувалися всі на вулиці і в артілі, коли він одного дня шкарбуюко рукою написав заяву, щоб прийняли його в Комуністичну партію.

В розривах бомб, в гуркоті гармат, в слюзах і горі прийшло літо сорок першого року...

Того літа його викликав секретар райкому партії і сказав стислі, строгі слова:

— Товаришу Бондар. Де думаєте бути?

— Там, де і всі люди. На фронт під.

— У нас на Кіровоградщині організовуються партизанські загони. Подумайте, а ввечері дасте відповідь...

— Навіщо увечері? Хіба про це думають? Я комуніст, я залишусь, а, вам, тільки — спасибі за довіря.

— Мушу попередити — в тилу у фашистів земля спливатиме кров'ю, не буде й хвилини без людського стогону.

— Товаришу секретарі! Я все витримаю...

(Далі буде).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
25 листопада 1960 р., 3 стор.

Про зимові тренування

Познайомтеся: рекордсмен області із стрибків у довжину і в бігові на 110 метрів з бар'єрами Валентин Ткаченко.

Фото В. КОВПАКА.

УЖЕ стало традицією щороку наприкінці футбольного сезону проводити розіграші на приз обласної, міських і районних газет. В Олександрії відбувся фінальний матч на приз обласної газети «Кіровоградська правда». Місцева команда «Шахтар» зустрілася з кіровоградським «Спартакком».

Господарі поля запропонували швидкий темп, який прийняли гості. Маючи територіальну перевагу, грішки тривалий час не можуть відкрити рахунок. Перший гол вони забили на 20-й хвилині. Спартаківці відповіли на це серією атак, одна з яких завершилась взяттям воріт.

З рахунком 1:1 команди пішли на відпочинок. Після перерви знову безперервно атакують місцеві спортсмени. Кіровоградці стійко захищаються, але до кінця не змогли витримати натиск противника і один за одним пропускаяють у свої ворота три м'ячі. На останніх секундах вони зменшили розрив у м'ячах і пішли з поля переможеними.

Вигравши з рахунком 4:2, «Шахтар» втратив статус володаря перехідного призу (кубку). Обидві команди і гравці нагороджені дипломами відповідно першого і другого ступенів.

ЗАКІНЧИВСЯ розіграш на приз Олександрійської газети «Ленінський прапор». В ньому взяло участь 14 команд, поділених на три групи. Переможцями груп вийшли футболісти авторемонтного заводу, Семінівського вуглерезу і автобазы.

У фінальних змаганнях між цими колективами найкращі показники добились авторемонтники. На другому місці — через гірше співвідношення забитих і пропущених м'ячів — спортсмени вугільного розрізу. Команда автобазы зайняла третє місце.

Л. ПАВЛЮЧЕНКО.

Рахунок 7:6

ЦІКАВО і напружено проходила зустріч з настільного теніса між збірними командами Херсона і Кіровограда. Перемогу здобули кіровоградські тенісисты з рахунком 7:6.

Любителів „королеви“ спорту

Більше двох місяців минуло з часу закінчення XVII Олімпійських ігор у Римі, а світова спортивна преса ще жваво продовжує коментувати наслідки змагань з окремих видів спорту. Основне місце в дискусії навколо наслідків Олімпіади займають змагання з легкої атлетики — «королеви» спорту. Це і не дивно. В останні роки рівень досягнень в легкій атлетіці настільки зріс, що тепер стало важче говорити про «стелю» можливостей організму людини.

Причиною такого швидкого зростання досягнень в легкій атлетіці є, перш за все, організація цілорічних тренувань, основаних на досягненнях даних наук та узагальненні досвіду роботи передових тренерів і спортсменів.

Більше десяти років минуло з того часу, коли легка атлетики перестала бути сезонним видом спорту.

Відрадію, що українські легкоатлети і тренери були першими серед тих, хто виступив за організацію цілорічних тренувань та проведення змагань з легкої атлетики в зимовий період.

Як же потрібно тренуватись? Коли найкраще розпочинати тренування?

Слід запам'ятати, що правильно організовані тренування з окремих видів легкої атлетики, сприяють покращенню загального стану здоров'я, виробляють в людини такі необхідні життєві якості як силу, витривалість, швидкість, зміцнюють нервову систему.

Перед тим, як розпочати систематичні тренування, необхідно звернутися до лікаря і пройти медичний огляд. Дані цього огляду обов'язково слід внести до щоденника тренувань. В майбутньому при проходженні повторного лікарського огляду легко порівняти нові дані з попередніми, внести необхідні зміни до плану тренування.

Розпочинати тренуватись можна в будь-яку пору року, але найкращим часом для цього вважається осінньо-зимовий період. Тільки

в такому разі можна посправжньому підготуватись до весняно-літнього легкоатлетичного сезону і показувати на протязі періоду змагань стабільні результати. Той, хто думає домогтись результатів тільки за рахунок весняних та літніх тренувань — ніколи не зможе досягти вершин спортивноної майстерності.

Провідне місце в легкій атлетіці займають змагання з бігу особливо на середні і довгі дистанції, які є складовою частиною комплексу ГПО.

В останні роки рекорди нашої області з бігу на 400 і 800 метрів у жінок, на 800 і 1500 метрів у чоловіків покращувались декілька разів. Так, рекорд з бігу на 400 метрів — 59,1 секунди, що належить Ніні Шитри, тільки на одну десяту секунди гірший нормативу I розряду, а рекорд з бігу на 800 метрів — 2 хвилини 12,6 секунди, встановлений Зинаїдою Пидурою на II Спартакіади УРСР значно перевищує перший розряд, а всього десять років тому був би вищий офіційного світового рекорду. За три роки Зинаїда Пидюра пройшла шлях до чешьорозрядничі. Ось тижденьний цикл тренування за грудень місяць 1956 року, коли Зинаїда почала серйозно займатись легкою атлетикою.

Понеділок. Розминка, яка включає в себе загальнорозвиваючі та спеціальні бігові вправи: біг з високим підніманням колін, стрибкоподібний біг — два рази по 60 метрів. Крос: біг 10 хвилин в повільному темпі та 5 хвилин ходьби — два рази. В кінці тренування — вправи для розвитку сили м'язів рук, туловища, ніг. (Якщо є можливість, крос краще проводити у лісі).

Середа. Розминка. Спеціальні бігові вправи: біг з закиданням гомілки назад — три рази по 60 метрів; біг на місці, тримаючись руками за опору — три рази по 10 секунд. Стрибки в довжину з місця, потрібний стрибок з місця,

стрибки у висоту — 20—25 хвилин. Вправи з штангою: присідання з вагою до 40 кілограмів (20 — 25 присідань з перервами), штовхання штанги вагою 30 — 35 кілограмів — (30 — 35 разів з перервами), повороти, ходьба випадами та інші вправи — 8 — 10 хвилин. В кінці тренування гра в баскетбол, футбол, або ручний м'яч по дещо спрощених правилах — 20 — 25 хвилин.

П'ятниця. Розминка. Спеціальні бігові вправи за планом понеділка. Прискорення 80 метрів — три рази. Біг з високого старту 60 метрів — п'ять разів. Відпочинок — 5 — 6 хвилин. Біг 300 метрів в середньому темпі (звернути увагу на техніку бігу по дистанції).

Вправи з ядром: метання ядра збоку (як диск), знизу, із-за голови, через голову назад — 10 — 15 хвилин. Стрибки у довжину з місця.

Неділя. Перші дні неділі відпочинок. В третю неділю змагання за програмою: біг 60 метрів з низького старту, біг 30 метрів з ходу, штовхання ядра.

Для юнаків та чоловіків навантаження у тренуванні слід збільшити на 25 — 30 процентів.

Якщо в колективі фізкультури відсутня штанга, для натренування сили з успіхом можна застосувати гирі вагою від 8 до 32 кілограмів, гантелі, набивні м'ячі, гімнастичні прилади.

В кінці січня метраж окремих відрізків бігу збільшується, а норми у повільному та середньому темпі за одне тренування складають до 40 — 50 хвилин у жінок і 1 годину 20 хвилин — у чоловіків. В цей час слід широко користуватись у тренуванні спеціальними біговими вправами на відрізках від 60 до 100 метрів. Вправи з штангою слід зменшити в об'ємі, однак, виключити їх повністю з тренування не слід.

У змаганнях, які слід проводити не менше одного разу в два тижні, рекомендується включити, крім інших легкоатлетичних видів (стрибки в довжину, метання диска, штовхання ядра), біг на 300 — 600 метрів у жінок і 600 — 1200 метрів — у чоловіків. В цей час кількість тренувань слід збільшити до чотирьох на тиждень (крім неділі).

В березні — квітні, коли в колективах фізкультури починають проводитись масові кроси, тиждневє навантаження слід дещо зменшити і виступати в змаганнях на повну силу. Однак, підпорядковувати тренування спеціально для участі в змаганнях в березні — квітні ще не слід. Ці змагання повинні стати складовою частиною тренувального процесу і підготувати бігуна до літнього спортивного сезону, коли проводиться основні змагання.

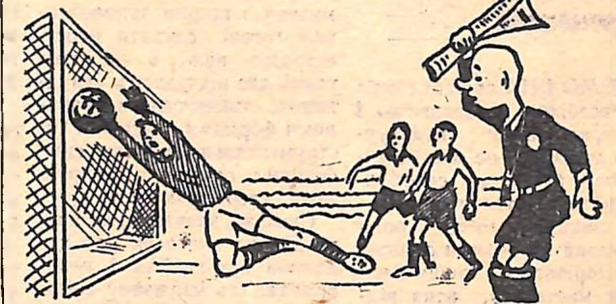
Систематичні планові тренування поєднані з суворим дотриманням режиму праці, відпочинку, сну, завжди принесуть високий результат не тільки в спортивному зростанні, а й у зміцненні здоров'я.

В. САВЧЕНКО,

Газети замість прапорців

Н АША футбольна команда, виступаючи на приз газети «Кіровоградська правда», зустрілася якоюсь на футбольному полі с. Петрово з місцевими спортсменами. Господарі поля програли нам з рахунком 2:6.

Хочеться відмітити, що керівники спортивних організацій Петрівського району не потурбувалися про те, щоб матч пройшов організовано. Так, наприклад, команди було виставлено на поле на півгодини пізніше зазначеного часу. Не було навіть прапорців для бокових суддів.

Та головний суддя зустрічі швидко вийшов з важкого становища:

— Беріть, хлопці, у руки газети та й розмахуйте ними...

Ми всі добре знаємо, що сперечатися з судьєю не можна, тому і вирішили сказати петрівським спортивним керівникам через нашу газету:

— Не хороше так приймати гостей!

М. ДОРОШЕНКО,

центральний нападаючий Устимівської команди.

Тов. Зайченко ОБІЦЯЄ...

ЛЮБИТЬ молодь фізкультуру і спорт у колгоспі імені XX з'їзду КПРС, Ново-Українського району. І попрацювала добре, спорудивши волейбольний майданчик та футбольне поле. Після цього правління колгоспу пообіцяло:

— Купимо м'ячі, і форму купимо...

Почали ждати... І довгенько так ждали. Вже відбулися четверті комсомольські збори, на яких кожного разу йшлося про фізкультурно-масову роботу. У рішеннях кожних зборів писалося: «Прохати правління колгоспу купити м'ячі і футбольну форму...»

Та на керівників правління колгоспу (голова тов. Зайченко) не діють ніякі прохання, ніякі рішення.

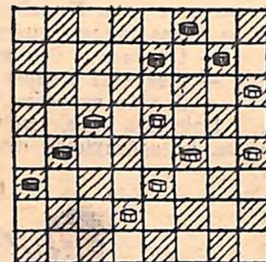
Отакі-то у нас справи...

Н. ПЕРЧУН, юнокор.

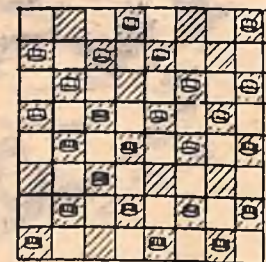
НАШ КОНКУРС

на розв'язання шахових задач I етапу

Задача № 6.

Задача № 7.

В обох задачах білі починають і виграють. За правильне розв'язання задачі № 6 нараховується сім очок, за задачку № 7 — вісім очок.

В. САВЧЕНКО,

ДОСЯГНЕННЯ КИТАЙСЬКИХ ПАРАШУТИСТОК

НОВОГО світового досягнення по групових стрибках з висотою 1.000 метрів на точність приземлення досягли китайські парашутистки ЛІ-Вей-суй, Тан Хе-суй і Ду-Цзюй-фан на показових виступах поблизу Хефей. Их середнє відхилення від центру кола при приземленні 2 метри 83,6 сантиметри. Ці спортсменки полішили світовий рекорд (3 метри 39 сантиметрів), який був встановлений парашутистками провінції Шеньсі в 1959 році.

22-річна ЛІ Вей-суй, 20-річна Тан Хе-суй і Ду Цзюй-фан вже другий раз встановлюють світовий рекорд. У липні цього року вони досягли світового рекорду в груповому стрибку з 600-метрової висоти.

БІЛЬШЕ 214 КІЛОМЕТРІВ ЗА ДОБУ

АНГЛІЙСЬКИЙ 44-річний авіаційний інженер Хью Нільсен на змаганнях в Уолтоні довгівсь нового світового досягнення в 24-годинній ходьбі. Він пройшов за добу 214 кілометрів 57 метрів. Із 15 стартуючих спортсменів фінішувало лише 9.

Попередній рекордний результат — близько 211 кілометрів — був показаний 52 роки тому англієцем Томмі Хеммоном.

РЕГБІ — В ОЛІМПІЙСКУ ПРОГРАМУ

КОНГРЕС Міжнародної любительської асоціації з регбі, яка проходила в Касабланке (Марокко), прийняв рішення просити Міжнародний олімпійський комітет включити в програму літніх Олімпійських ігор 1961 року в Токіо змагання з регбі.

У роботі конгресу взяла участь делегати з десяти країн. У рішенні конгресу відмічається, що разом з командами інших країн, які не входять в Асоціацію, кількість команд з регбі — учасників Олімпійського турніру — може досягти 30.

Редантор П. МАРЧЕНКО.